

Zamanın izini sürerek kirli sabahlarla soluklanıyorduk her gün. Tenimiz su tomurcuklarında ıslanıyordu. Yaşlıydı bu kent ve rüzgar. İnsanlar yalanlarla yıkanyordu her an...

Acılar tozlu raflarda yerlerinden alınıp tozları silindikten sonra yerlerine konuluyordu. Denizler dalgalarından dahi gizliyordu, insanlar gölgelerine dahi söyleyemiyordu gerçekleri... Giyinmiş kuşanmış ağaçlar, dayamış alınını güne, dallarında kuşları dinliyordu. Sesler geçiyordu kıyılarımızdan. Tanıdık değildi çoğu. Ve kimliksizdi, kimsesizdi...

Nedenler niçinler bir baykuş yalnızlığında öterken, yıldızlar tutuşuyordu gök kubbemizin altında... Koyu karanlıktı zaman... Karanlık gizliyordu kirlenen her şeyi. Acaba karanlıkta yapsak tüm kirli işlerimizi, karanlık bizi de gizler miydi?

Çocukları düşündük beraberce. Süt kokan ağızlarında

taşıyorlardı sevgilerini. Ve istedik ki yürek yurtlarına girmesin yokluğun elleri... Her insan çocukça masum olsun istedik... Öyle saf ve temiz...

Bu kimlikler neden kimsesiz... Bu nedenler niçin siz. Yarınlar neden çaresiz diye çok düşündük beraberce. Dağ doruklarında soluklandık. Esen duru yellere söyledik düşlerimizi. Bazen düşlerimiz de bitti. Düş satıcıları da gelmez oldu her zaman ki gibi. Bekledik, beklemek boşaltıyormuş yüreği, anladık...

Bilmek nedir ey bilgeler? Suskunluğumuzu saklamaz olduk artık bedende. Gül veriyoruz güle. Gül benziyor güldekine... Bu yolculuk çok uzun... Soluk yeter mi bilmiyoruz. Ama yetmek zorunda onu çok iyi biliyoruz...

Tutunmağa çabıyoruz solmadan yediverenlere. Direniyoruz. Yaşamak bu işte... Acaba neden diye düşünmek... Ellerimiz çıldırıyor. Kırıyoruz kapıları. Kapılar

neden yapılır ki? Su önünde koca dağlar neden kalır, nasıl dayanır? Koca kartal neden uçmaz ki artık engin maviliklerde? Neden, neden, neden? İşte hayat bu...

En önemlisi neyi tartıştır bu insanlar? Neden soluklarını tüketirler? Neden zamanlarını harcarlar kendileri gibi? Ömürlerine taktıkları keser her gün yontmuyor mu onları zaten?

Ucuz değil hiçbir mısra. Ucuz değil hiçbir satır. Ucuz değil hiçbir kandamla. Ucuz değil hiçbir gözyaşı...

Yürüyen ayak. Sallanan kol olmak var, kaldırım suskunluğunda. Yazmak yaralı dünyaya vurduğumuz bir neşter sadece. Eğer gözyaşlarımızdan çöle bir damla değse, çöller taşıp deniz olurdu... Ama yapamıyoruz onu. Yazdıkça kanyon sol göğsümüzün altındaki yumru et parçası. Daha yan yana gelecek kelimeler var. Ve anlatacak çok şeyleri olan kelimeler.

Şimdilik hoşçakalın ey güzel insanlar... Hoşçakalın...